

BERGAMASCO

(Cane da pastore Bergamasco)

rewizja polskiego tłumaczenia lipiec 2022 Mirosław Redlicki

Kraj pochodzenia: Włochy

Data publikacji obowiązującego wzorca: 04.09.2020

Użytkowość: Pies pasterski do przepędzania i obrony stada.

Klasyfikacja FCI: Grupa 1 - Psy pasterskie i zaganiające. (z wyłączeniem szwajcarskich psów do bydła)

Sekcja 1 - Psy pasterskie.

Obowiązują próby pracy

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Ta dawna rasa psów, pilnujących stad, rozpowszechniła się w Alpach Włoskich i w rejonie przedalpejskim. Szczególnie licznie występują w rejonie Bergamo, znanym z intensywnej hodowli owiec. Psy te były niezbędnymi pomocnikami pasterzy przepędzających sezonowo stada pomiędzy pastwiskami w Alpach i na równinach doliny Po. Z XVI wieku pochodzi obraz znanego malarza przedstawiający tę rasę. Pierwszy pies został wpisany do włoskiej księgi rodowodowej w roku 1891.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Bergamasco jest psem owczarskim średniej wielkości, o naturalnym, wiejskim wyglądzie, proporcjonalnie i solidnie zbudowanym. Całe ciało pokryte obfitą sierścią. Tułów wpisany w kwadrat, ogólne wrażenie wyważenia, harmonii i naturalności.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość tułowia, mierzona od najbardziej wysuniętego ku przodowi punktu stawu barkowego po koniec guza siedzeniowego, jest równa wysokości psa w kłębie (tułów jest zatem kwadratowy). Długość głowy wynosi 4/10 wysokości w kłębie. Głębokość klatki piersiowej musi stanowić 50% wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Zadaniem bergamasco jest przepędzanie i obrona stada; predestynują go do tego czujność, zdolność do koncentracji i zrównoważenie. Łatwo się uczy, a jego zdecydowanie w połączeniu z rozważą i cierpliwością czynią zeń doskonałego psa stróżującego i do towarzystwa, z powodzeniem wykonującego najrozmaitsze zadania. Jest mocno przywiązany do człowieka. Nigdy nie jest agresywny ani lękliwy aczkolwiek pewien stopień naturalnej rezerwy jest typowy u niektórych psów.

GŁOWA:

Proporcjonalna do wielkości tułowia, o równoległych liniach profilu. Długość kufy równa długości mózgowcowej, głowa o równoległych liniach, wydaje się duża. Pokryta jest suchą, dobrze przylegającą skórą, którą nie może tworzyć fałd ani zmarszczek.

Mózgowcowa:

Czaszka: Średniej wielkości, prawie płaska. Linie profilu równoległe. Szerokość mózgowcowej nie może być większa, jak połowa długości głowy. Czoło jest lekko wypukłe, tak przy oglądaniu z przodu, jak i z boku, łuki jarzmowe wyraźne. Bruzda czołowa zaznaczona, guz potyliczny wyraźny i dobrze widoczny.

Stop:

Wyraźny, ale zaznaczony przede wszystkim przez wypukłość czoła, wyraźne łuki brwiowe oraz mocno wykształcone kości nosowe i czołowe.

Trzewiowa:

Nos: stanowi przedłużenie górnej linii kufy, orli, o rozwartych nozdrzach, duży i mokry, oglądany z boku nie może wystawać przed kufę, trufa nosa czarna.

Kufa: Stopniowo zwężająca się ku nosowi - jej boczne linie są lekko zbieżne, ale nie aż tak, aby kufa była spiczasta; jest dość tępo zakończona. Długość kufy jest równa długości mózgowcowej. Szerokość kufy, mierzona w połowie jej długości, sięga mniej więcej połowy długości, a jej głębokość nie powinna być mniejsza od połowy długości. Linia górna kufy powinna być prosta. Dolna linia powinna być wyznaczona żuchwą, a nie wargami. Dość trudno jest ustalić położenie kącika warg, ale powinien on się znajdować mniej więcej na linii pionowej, przechodzącej przez zewnętrzny kącik oka. Dolna krawędź żuchwy jest niemal prosta.

Wargi: Delikatne, mało znaczne, rozdzielają się pod nosem i jedynie przykrywają zęby. Brzegi warg dobrze pigmentowane.

Uzębienie: Szczeka i żuchwa dobrze rozwinięte, żuchwa szeroka. Zęby białe, duże, regularnie rozstawione; uzębienie kompletne. Zgryz nożycowy.

Policzki: Mało wyraźne.

Oczy: Dość duże, ani nie zapadnięte ani wyłupiaste, tęcza barwy kasztanowej, w ciemniejszym lub jaśniejszym odcieniu, w zależności od umaszczenia. Osadzone frontalnie, mają wyraz łagodny i czujny. Otwór oka kształtu lekko owalnego. Oczy lekko skośne. Powieki dobrze przylegające, o czarnych krawędziach, rzęsy bardzo długie, podtrzymujące opadający na oczy włos.

Uszy: Wysoko osadzone, częściowo załamane - mniej więcej na jednej trzeciej długości. Gdy pies jest czymś zainteresowany, unosi trochę ich podstawy. Kształtu trójkątnego, długości od 11 do 13 cm, szerokości od 6,5 do 8 cm. U podstawy szerokie, sięgają tylną krawędzią do miejsca, gdzie głowa łączy się z szyją, natomiast przednią połowę czaszki. Koniec ucha lekko zaokrąglony, końcówka tworzy frędzle.

SZYJA:

Górna krawędź szyi lekko wysklepiona, szyja nieco krótsza od głowy. Skóra przylegająca, bez podgardla. Szyja porośnięta gęstą sierścią.

TUŁÓW:

Linia górna: prosta

Kłęb: Wysoki i długi.

Grzbiet: prosty, dobrze umięśniony i szeroki,

Lędźwie trochę wysklepione, mocno związane, wyraźnie krótsze od grzbietu, szerokość lędźwi jest prawie taka sama jak długość, a cały ten obszar jest mocno umięśniony.

Zad: Mocny, szeroki, dobrze umięśniony i opadający pod kątem 30% do linii poziomej.

Klatka piersiowa: Pojemna, szeroka, sięga do łokcia.

OGON:

Mocny i gruby u nasady, zwężający się ku końcowi, porośnięty kozim, lekko falistym włosem. Ogon sięga stawu skokowego, gdy jest opuszczony, ale lepiej, by był trochę krótszy. W spoczynku ma kształt szabli, to znaczy jest prosty na pierwszej 1/3 długości i zagięty na ostatniej 1/3. W ruchu pies macha nim, jak flagą.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Wygląd ogólny: Widziane z przodu i z boku są proste, proporcjonalne do wielkości ciała

Łopatki: Mocne i masywne, mocno umięśnione, długie i osadzone skośnie

Ramiona: Dobrze umięśnione, o mocnej kości, dobrze kątowne (od 105 do 125 stopni.)

Łokcie: Muszą być ustawione równoległe w stosunku do linii środkowej tułowia, na linii pionowej, przebiegającej od kłębu do podłoża. Kąt pomiędzy ramieniem a kością promieniową przedramienia wynosi 150-155 stopni. Całe kończyny, poczynając od łokcia, porośnięte obfitym, długim i gęstym włosem, pozbijanym we wstęgi.

Przedramiona: Pionowe, długości co najmniej równej długości ramienia, o mocnych kościach i silnym umięśnieniu.

Nadgarstki: Suche, ruchome, z wyraźną kością groszkowatą. Nie wystaje przed przedramię.

Śródreżca: Suche i elastyczne, oglądane od przodu znajdują się na linii kończyny, oglądane z boku ustawione lekko skośnie.

Łapy: Owalne, wysklepione, o zwartych palcach. Pazury mocne, wysklepione i ciemne, opuszki mocne i ciemne.

Kończyny tylne:

Wygląd ogólny: W całości proporcjonalne do wielkości psa, ustawione równolegle wobec siebie.

Uda: Długie, szerokie, dobrze umięśnione, tak, że powierzchnia ich jest

trochę wysklepiona. Kąt, który udo tworzy z miednicą, wynosi 100-105 stopni.

Stawy kolanowe: Nie wykręcane ani na zewnątrz, ani do wewnątrz.

Podudzia: O mocnym kośćcu i suchym, dobrze wykształconym umięśnieniu, ich nachylenie w stosunku do linii poziomej - 55 stopni.

Stawy skokowe: Ich zewnętrzne powierzchnie muszą być szerokie, dobrze kątowne

Śródstopia: Mocne, prostopadłe do podłoża

Stopy: Owalne, wysklepione, o zwartych palcach. Pazury mocne, wysklepione i ciemne, opuszki mocne i ciemne.

RUCH:

Krok długi i swobodny; najbardziej pożądaną formą ruchu jest dość długi, harmonijny kłus, który pies może utrzymywać na dość znacznym dystansie. Dzięki swej budowie pies łatwo wchodzić może w galop, który może z łatwością utrzymywać na dość znacznym dystansie.

SKÓRA:

Przylegająca na całym ciele, delikatna, zwłaszcza na uszach i przednich nogach. Nie tworzy zmarszczek na głowie ani podgardla. Błony śluzowe i trzecia powieka czarne.

SZATA:

Sierść: Nadzwyczaj obfita, bardzo długa, ukształtowana różnie na poszczególnych partiach ciała. Włos szorstki, kozi, zwłaszcza na przedniej części ciała. Od połowy klatki piersiowej na całej tylnej części tułowia, i na wszystkich kończynach, sierść - w zależności od wieku - albo tworzy, albo już utworzyła opadające wstęgi. Włos na głowie nie jest tak szorstki, opada na oczy. Na kończynach włos tworzy równo rozmieszczone kosmyki, opadające ku dołowi, tak, że przód psa wygląda jak jedna masa włosa. Na zadzie i kończynach tylnych gęste wstęgi pokrywają całą powierzchnię. U szczeniąt sierść jest miękka i zaczyna tworzyć wstęgi w wieku 12 – 15 miesięcy; długość wstęg zależy od wieku, młodych psów nie wolno karać za zbyt krótką sierść, z kolei u starszych psów nie wolno dopuścić aby bardzo gęsta i długa sierść utrudniała poruszanie się i wpływała na dobrostan. Sierść powinna być zadbana i czysta, w szczególności nie można dopuścić do powstania spilśnionych wstęg na brodzie, kufie i uszach.

Maść: Jednolicie szara lub w łaty szare, w różnych odcieniach, od najjaśniejszego do niemal czarnego. Dopuszczalne odcienie beżowe i płowe. Maść jednolicie czarna dopuszczalna pod warunkiem, że czern nie jest ani czysta, ani lśniąca.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie:

Idealna 60 cm dla psów, z tolerancją 2 cm w obie strony, dla suk 56 cm z taką samą tolerancją.

Waga: Psy: 32-38 kg

Suki: 26-32 kg

WADY:

Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i sprawność psa oraz zdolność do wykonywania pracy do której był tradycyjnie przeznaczony.

- BRAK DYMORFIZMU PŁCIOWEGO

WADY DUŻE:

- linie profilu zbieżne lub rozbieżne
- częściowa depigmentacja nosa
- heterochromia, częściowo niebieskie oczy, oczy wypukłe lub zapadnięte, owalne i skośne
- brak więcej niż 1 zęba z wyjątkiem P1 i M3
- ogon osadzony zbyt nisko lub za wysoko, luźno wiszący lub zakręcony nad grzbietem
- sierść niezróżnicowana na wełnistą i kozią, miękka na całym ciele, krótka na przednich nogach i na kufie, skąpa sierść na ogonie, sierść tak długa i gęsta, że upośledza sprawność psa
- maść inna niż wymienione we wzorcu
- ciągły inochód
- wielkość poza limitem

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna lęklivość.
- wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania
- brak typu rasowego
- głowa zbyt duża lub zbyt mała
- całkowita depigmentacja nosa, warg, powiek
- profil kufy wyraźnie wypukły lub zapadnięty
- jedno lub obustronna całkowita depigmentacja tęczówek, małoocze, zez
- przodozgryz,

- tyłozgryz
- brak ogona lub ogon szczątkowy, ogon zakręcony nad grzbietem.
- Biel na więcej niż 1/5 powierzchni ciała

NB:

- Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.
- Do hodowli mogą być użyte tylko funkcjonalnie i klinicznie zdrowe psy o wyglądzie typowym dla rasy.